

בש"פ 9090/15 - פלוני נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 9090/15 - ה'

לפני: כבוד הרשמת ליאת בנמלך

המבקש: פלוני

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה להארכת מועד

החלטה

1. בפניי בקשה להארכת מועד להגשת ערעור על גזר דינו של בית המשפט המחוזי בבאר-שבע מיום 9.9.2015.

מדובר בבקשה חריגה אשר עוררה קושי על פניה, שכן גזר הדין - שניים-עשר חודשי מאסר בפועל (בניכוי ימי מעצר) ומאסר מותנה - הושת על המבקש לאחר שהודה בעבירה של מעשה מגונה בקטינה-בת משפחה, במסגרת הסכם טיעון הכולל עונש מאסר מוסכם ("הסכם סגור"). אלא שלטענת המבקש נסיבותיו האישיות הרפואיות והנפשיות, נסיבות שאירעו לאחר מתן גזר הדין, מצדיקות להקל בעונשו.

הבקשה הוגשה ביום 30.12.2015, למעלה מחודשיים לאחר שהמועד להגשת הערעור חלף, ותחילה הוגשה היא באופן חסר וללא אסמכתאות. למרות הקושי הניכר בבקשה על פניה איפשרתי למבקש להשלימה ולצרף תיעוד להוכחת טענותיו "תוך שיובהר

עמוד 1

מתי חלה אותה התדרדרות נטענת ומדוע הוסדר ייצוגו של המבקש רק כעת", וכן לצרף תצהיר לבקשתו (החלטה מיום 31.12.2015).

להשלמת התמונה יצוין כי בד בבד עם בקשת הארכה עתר המבקש לעיכוב ביצוע עונש המאסר, אותו אמור היה להתחיל לרצות ביום 3.1.2016 (לאחר שתי ארכות שניתנו לו בבית המשפט המחוזי), ובהחלטה מיום 10.1.2016 עוכב ביצוע העונש עד ליום 31.1.2016, על מנת "למצות את המהלך" שעניינו בקשת הארכה שבפניי (החלטת כב' השופט צ' זילברטל).

2. ביום 11.1.2016 הגיש המבקש את ההשלמה לבקשתו, אליה צירף מסמך מאת המרכז לבריאות הנפש "איתנים" ומסמך מרופאה פנימית.

עיינתי בבקשה ובהשלמה לה, בתגובת המשיבה המתנגדת לבקשה ובאתר "נט המשפט", והגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה.

כאמור הבקשה שבפניי היא בקשה חריגה, שכן ההצדקה הנטענת להגשת ההליך הערעורי לאחר שהמועד להגשתו חלף היא הרצון להעלות בהליך הערעורי עצמו טענות הנוגעות לנסיבות מאוחרות שאירעו לאחר פסק הדין ואף לאחר שהמועד להגשת הערעור עליו חלף.

יצוין כי המבקש הצביע בבקשתו על מקרים בהם בית המשפט הקל בעונש מאסר בהתחשב בנסיבות שאירעו לאחר גזר הדין בערכאה הדיונית. ואולם, גם אם נעשה כן במקרים מסוימים, הרי שחלוף המועד להגשת הערעור משנה את נקודת האיזון. נסיבות החיים הן כידוע דינאמיות ומתן אפשרות להעלות בכל שלב טענות חדשות הנשענות על נסיבות המאוחרות לגזר הדין ולתקופת הערעור עליו, תיפגע באופן ניכר בעקרונות הוודאות והסופיות עליהם נשענת שיטתנו המשפטית. על כן, כמדיניות משפטית בקשת ארכה המבוססת על נסיבות מאוחרות כאמור יש לבחון מתוך גישה מצמצמת, וככלל, ולמעט מקרים חריגים ביותר, לא יהא בנסיבות מאוחרות אשר התרחשו לאחר שהמועד להגשת הערעור חלף כדי להצדיק מתן ארכה, ויש לנתב את הטענות בעניין לאפיקים אחרים, בהתאם להוראות הדין.

3. לא מצאתי כי מקרה זה נמנה עם אותם מקרים חריגים בהם ראוי ליתן ארכה מחמת "נסיבות מאוחרות", וממילא לא מצאתי כי קיים טעם סביר המניח את הדעת המצדיק מתן ארכה.

בגזר הדין נקבע כי המבקש יחל לרצות את עונשו ביום 1.12.2015. המבקש הגיש בבית המשפט המחוזי בקשות לעיכוב ביצוע העונש (בקשה מיום 30.11.2015 ובקשה מיום 7.12.2015 לעיון חוזר אותן הגיש באמצעות בא-כוחו בערכאה קמא, ובקשה מיום 10.12.2015 אותה הגיש בעצמו), ובהחלטה מיום 13.12.2015 הורה בית המשפט המחוזי כי המבקש יתייצב לריצוי עונשו ביום 3.1.2016. באותן בקשות התבקש עיכוב ביצוע עונש המאסר מחמת מצבו הרפואי של המבקש. דהיינו, המבקש (תחילה באמצעות בא-כוחו ולאחר מכן בעצמו) בחר לילך בנתיב של בקשות לעיכוב ביצוע, ולראשונה פנה לערכאת הערעור ביום 30.12.2015,

למעלה מחודשיים לאחר שהמועד להגשת הערעור חלף.

להתנהלות זו לא ניתן הסבר של ממש בבקשה או בהשלמה. יצוין בהקשר זה כי בהשלמה צוין כי ההתדרדרות במצבו של המבקש החלה לפני כשלושה חודשים, וכי שיאה היה בשלהי חודש דצמבר 2015. כלומר ההתדרדרות הנטענת במצבו של המבקש החלה טרם שהמועד להגשת ההליך חלף (והדבר עולה גם מן המסמך הרפואי אשר צורף לבקשה שהגיש המבקש בבית המשפט המחוזי ביום 10.12.2015, בו צוין כי המבקש העיד על קשיים נפשיים "מזה מספר חודשים"). למרות זאת לא הוגשה, בידי בא-כוחו באותו שלב (אשר יצגו לפחות עד ליום 7.12.2015) או בעצמו, הודעת ערעור או בקשה למתן ארכה, אלא בחר הוא לעתור לעיכוב של עונש המאסר בלבד. עוד יצוין כי חרף האמור בהחלטה מיום 31.12.2015 לא ניתן בהשלמה מענה לשאלה מדוע ייצגו של המבקש בידי בא-כוחו הנוכחי הוסדר אך ביום 28.12.2015.

כמו כן, הצדק עם המשיבה כי קיים פער בין העולה מן המסמכים הרפואיים אשר צורפו להשלמה לבין טענותיו של המבקש בבקשה ובהשלמה, ובא-כוחו עצמו מצוין כי לגבי חלק מן הטענות מדובר בהתרשמות אישית שלו או כי נדרשת בחינה נוספת של העניין.

בין היתר יצוין בהקשר זה כי בא-כוח המבקש טוען בהשלמה כי הוא מעוניין לפעול לבחינת השאלה האם המבקש היה כשיר לעמוד לדין (ונוכח התרשמותו בעניין זה בחר שלא להחתים את המבקש על תצהיר, חרף האמור בהחלטה מיום 31.12.2015). טענה זו, אשר משמעותה היא כי המבקש מעוניין לחזור בו מהודייתו במסגרת הסדר הטיעון, אינה נתמכת באסמכתא. אדרבא. בחוות הדעת אשר צורפה צוין כי הוא בעל "שיפוט ותובנה תקינים". כמו כן טענה זו אינה עולה בקנה אחד עם טענת המבקש עצמו לפיה ההתדרדרות הנטענת במצבו אירעה לאחרונה, לאחר מתן גזר הדין (ויצוין כי הבקשה המקורית הוגדרה כבקשה למתן ארכה להגשת ערעור על גזר הדין גרידא).

דהיינו, המסמכים אשר צורפו - אשר נועדו להבהיר הן את השיהוי בו נקט המבקש בהגשת הבקשה, והן לפרוש תמונה לעניין סיכויי ההליך שהגשתו מתבקשת, אינם תומכים במלוא הטענות שהועלו. לעניין סיכויי הערעור, להם ראוי ליתן משקל משמעותי בבחינת הבקשה, יש להזכיר כי מתבקשת התערבות חריגה מאוד בעונש שהושת על המבקש בהסכמה במסגרת הסדר טיעון סגור, כאשר מבוקשו של המבקש הוא למעשה כי עובדות כתב האישום המתוקן שהיה חלק מהסדר הטיעון ישארו על כנן, אך עונשו יופחת. הנטל להוכיח כי יש להתערב בגזר דין כזה כבד ביותר (השוו למשל ע"פ 8810/14 אבו מור נ' מדינת ישראל, פסקה 9 (16.7.2015)), ועל יסוד המסמכים אשר צורפו כעת, ומבלי להקל ראש במצבו של המבקש, דומני כי יתקשה הוא לבסס תוצאה כזאת. על כן לא השתכנעתי כי סיכויי ההליך תומכים בהיעתרות לבקשה.

מכל הטעמים המפורטים לעיל הגעתי לכלל מסקנה כי אין מקום להיעתר לבקשה, ואני מורה על דחייתה.

ניתנה היום, י"א בשבט התשע"ו (21.1.2016).

עמוד 3

ליאת בנמלך ר ש מ ת